

РЕШЕНИЕ

№ 532

гр. София, 19.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Капка Павлова

при участието на секретаря Нина Ш. Вьонг Методиева
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20221001000381 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл. ГПК е образувано по съвместна жалба на З.И. Ж. – К. и Р. А. А., и двамата чрез адв.А.К. от АК Пловдив насочена против Решение № 260086/02.02.2022 г., постановено по т.д.№ 948/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, с което предявените от тях против Б.К. - Д. обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 95 ЗАПСП, чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП и чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП, са били отхвърлени.

В жалбата се правят оплаквания за неправилност на обжалваното решение, като постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващи се в едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото доказателства, довело да неправилно приложение на материалния закон и необоснованост.

Във връзка с подробно изложените доводи в подкрепа на тези оплаквания се иска от настоящата инстанция отмяна на обжалваното решение и по съществото на спора уважаване на всеки един от предявените при условието на обективно съединяване искиове.

В отговора по въззивната жалба насрещната страна, чрез процесуалните й представител, оспорва развитите в нея доводи и поддържа правилност на обжалваното решение.

Пред въззивната инстанция не е допуснато събирането на нови доказателства.

След запознаване с данните по първоинстанционно дело решаващия състав съобрази следното:

СГС е бил сезиран с предявени при условието на обективно кумулативно съединяване искиове с правно основание чл.95а, във вр. с чл.95 ЗАПСП и чл.95б, ал.1, т.2 и чл.95б, ал.1, т.6 ЗАПСП от З.И. Ж. – К. и Р. А. А., чрез адв.А.К. от АК Пловдив против Б.К. – Д..

Поддържано е в исковата молба, че ищците са наследници на М. М. Ж., починала на

*** г., известна във фолклорните среди с артистичното си име М. Б., която била автор на музиката и текста на музикалното произведение – народната песен „Даньовата мама“. Песента била обект на авторско право по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 2 от ЗАПСП.

Поддържа се, че през 1994 г. ответницата издала музикален албум, съдържащ запис на песента „Даньовата мама“, с отбелязване по отношение на авторството ѝ – народна. В последствие същата превърнала споменатата песен в незаменима част от репертоара си, без да отдава дължимото на авторката ѝ, нито да признава открито авторството на песента, като записвала, изпълнявала, обработвала и възпроизвеждала песента, без съгласието на нейния автор. Тези нейни действия представлявали нарушение на неимуществените права на ищците, в качеството им на наследници на М. Ж., по смисъла на чл. 15, ал. 1, т. 2, т. 4 и 5 ЗАПСП, изразяващи се в правото на автора или на неговите наследници да искат да се признае авторството на даденото произведение и да се посочи неговото име, както и да се запази цялостта на произведението. Налице било нарушение и на имуществените им права по смисъла на чл. 18, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 2 т. 1, т. 2, т. 3 и т. 8 от ЗАПСП и чл. 19 вр. чл. 18, ал. 1 ЗАПСП, намиращи израз в изключителното право на наследниците на автора да разрешат използване на произведението, както и да получат възнаграждение за процесното използване.

По подробно изложени съображения в подкрепа на тези твърдения е поискано от съда да постанови решение, с което да осъди ответницата да заплати на ищците, в качеството им на наследници на М. М. Ж. сумата от 5 000 лева, като обезщетение за претърпените от тях имуществени вреди за нарушение на наследеното авторско право върху песента „Даньова мама“, с автор тяхната наследодателка, дължимо за извършеното ѝ копиране, разпространяване и публикуване публично в албуми, концертни изпълнения, радио и телевизионни участия, онлайн стрийминг и равняващо се на пропуснатите ползи от съответно дължимото възнаграждение в полза на автора, респ. неговите наследници, както и сумата от 5 000 лева, като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в преживените от ищците отрицателни емоции при накръняване на тяхното достойнство, с оглед пренебрегване волята им относно ползване на авторското право и погрешно внушеното относно действителния автор на произведението; ответницата да бъде осъдена да преустанови неправомерното използване на музикалното произведение, както и да преустанови извършването на каквато и да е дейност, свързана с това, вкл. да бъде осъдена да разгласи за своя сметка диспозитива на решението на съда в два всекидневника и в определен от съда часови пояс на телевизионна организация с национално покритие.

В отговора по исковата молба ответницата, чрез процесуалния си представител, е оспорила предявените иски по основание и размер.

Не е оспорила единствено фактическото твърдение на ищците, че са наследници на М. Ж. /Б./.

Оспорила е обаче всички останали фактически твърдения, изложени в исковата молба и е поддържала от своя страна, че е доктор по теория и практика на музикалното изкуство, вкл. педагог, музикант и изпълнител на музикални произведения в областта на българския фолклор повече от 30 години, като за нея никога не е имало съмнение, че песента „Даньова мама“ е плод на народното творчество.

Поддържа, че същата песен е изпълнявана в различни аранжimenti още в началото и средата на 20-и век, а в по-ново време се изпълнява от различни известни народни и естрадни изпълнители в тяхното стилово оформление, а в нейно изпълнение, отличаващо се със собствена интерпретация и авторски аранжimenti, е станала изключително популярна.

Поддържа, че не са налице каквито и да е данни песента „Даньова мама“ да е призната за авторска на М. Ж. /Б./, вкл. да е регистрирана като авторска по установеният закон ред.

По тези съображения на първо място е оспорила процесуалната легитимация на ищците и е поискано от съда да остави исковете им без разглеждане, а алтернативно – тяхната материална легитимация, като е поискала отхвърляне на предявените иски, поради неоснователността им.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 ГПК след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на атакуваното решение и прецени

доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразявайки основанията за неправилност, посочени във въззивната жалба, приема следното:

Обжалваното решение на СГС е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт, по редовно предявени искове и е в съответната форма.

По последните страни по делото са надлежно легитимирани /с оглед твърденията на ишците/ по предявените искове за защита авторските права и правото на обезщетение във връзка с твърдяното осъществяване на публично използване/излъчване на процесното музикално произведение без знанието и съгласието на неговия автор, като доводите в отговора по исквата молба решаващият състав приема че касаят основателността, а не допустимостта на предявените искове.

По отношение основателността на предявените искове.

Правилно първоинстанционният съд е указал с доклада си по делото, че в тежест на ишците-въззивници е да установят при условието на пълно и главно доказване релевантните факти относно авторството върху процесното музикално произведение на М. Ж. и качеството им на нейни наследници; нарушението от страна на ответника на авторското право, чиято защита се търси; настъпването на вреди от извършването на това нарушение и размерът на обезщетението.

За установяването им същите са ангажирали писмени и гласни доказателства, чийто анализ сочи установява следните относими към спора факти:

Приобщеното удостоверение за наследници, изходящо от Община Варна, район Одесос /а не както първоинстанционният съд сочи – СО – район Витоша/ безсъмнено установява, че ишците-въззивници са наследници по закон /съответно дъщеря и син/ на М. М. Ж., починала на *** г. в гр.***. Макар че не са ангажирани изрично доказателства, не е спорно между страните, че последната е била известна и с артистичното си име М. Б..

По отношение на представените по делото и приети от първоинстанционния съд извадки от книги и статии, решаващият въззивен състав счита, че същите представляват печатните материали по смисъла на чл.187 ГПК /в случая книги и вестници, вкл. извадка на хартиен носител от електронния сайт на БНР/. Ето защо и същите могат да бъдат доказателство единствено за съществуването на публикациите, но не и за тяхната достоверност, с оглед на което съдът не може да ги цени като годно доказателствено средство, предвид че съдържащата се в тях информация подлежи на самостоятелно доказване /Решение № 651/23.07.1985 г. по гр. дело № 372/1985 г., II г.о., ВКС, Определение № 299/18.03.2009 г. по гр.д. № 355/2009 г., III г.о., ВКС/.

В този смисъл и решаващият въззивен състав приема от фактическа страна, че тези печатни материали съществуват в правния мир, но не намира за необходимо да обсъжда информацията, доколкото относно достоверността /истинността/ на съдържаща се в тях информация страните не са провели самостоятелно доказване.

За пълнота следва да се посочи още, че по правната си природа печатните материали са частни документи, като в случая с изкл. на книгата със заглавие „По морето, либе ле“ са и без установен автор. Всяко едно от тях съдържа текст, имащ повествователен характер и съдържат строго личното мнение на автора /вкл. самата наследодателка на въззивниците и съответно - неизвестен/, поради което и са лишени от каквато и да е удостоверителна стойност.

От останалите приобщени писмени доказателства - писмо с изх. № 10-01-824/31.03.2021 г., адресирано от Българска национална телевизия до Б.Д. във връзка с молба за справка в архива на БНТ се установява, че песента „Даньова мама“ е архивирана във фонотеката като народна песен, с музика и текст народни, като в предоставяните отчети към Музикаутор песента е отчитана като народна. Според друго писмо - вх. № 108-672 / 01.04.2021 г. на Мюзикаутор, изходящо от Съюза на българските композитори, при направена проверка е установено, че М. Б. никога не е била член на Съюза.

Изисканите от първоинстанционния съд справки от Сдружение Музикаутор и от Българско национално радио /БНР/ установяват, че по заявено искане от 16.01.2018 г. от З.

Ж. за регистриране на произведението „Даньова мама“, с посочен изпълнител, автор на текста и музиката – М. Б., е била извършена проверка и свикана комисия за произнасяне, която е излязла със становище, че материалите и доказателствата в тази връзка са противоречиви, като не може да бъде направен категоричен извод в този смисъл. Във връзка с това становище е взето решение от Управителния съвет на Музикаутор да не се променят регистрацията на песента в базата данни на сдружението. Справката по отношение наличните в БНР звукозаписи на песента със същото заглавие е установила, че са налични общо 14 броя паспорти на звукозапис, считано от 01.06.1994 г. до 10.05.1999 г., в които като композитори и автори са посочени няколко физически лица, сред които обаче липсва името на М. Б.. За повечето от записванията обаче песента има „автентичен“ характер.

Следва да се подчертае, че за първия от паспортите на звукозапис със сигнатурен № 21/18231, с регистрацията на 01.06.1994 г. е отразено, че композитор е Д. Р., а М. Б. е посочена само като изпълнител.

Пред СГС са били събрани и гласни доказателства, чрез показанията на свидетелите М. К., Д. С., И. И. и М. Г..

От тях М. К. е заявила, че е познавала лично М. Б. от 1976 г. - запознали се на концерт в гр. Разград. След това Б. била поканена да пее на сватбата на дъщеря ѝ през 1981 г., на което събитие пък се запознала с майката на свидетелката. Последната била възхитена от нейното изпълнение и я поканила да остане вечерта след сватбата, като ѝ разказала историята за децата на нейната прапрабаба - били хайдутини и тяхната майка чакала да се върнат, за да може да им направи сватбите. Именно тогава майката на свидетелката помолила Б. да направи песен, която да остане за техния род. Според свидетелката песента се казвала „Даньова мама“, т.к. едно от момчетата се казвало Д., а пък нейната майка била Й.. Твърди, че майката ѝ разказала на изпълнителката историята на нейния род, а тя го пресъздавала в песента. Хронологично това се случило след сватбата на дъщеря ѝ – т.е. след 1981 г.

В продължение на показанията на горната свидетелка свидетелят И. И. твърди, че през 1987 г. присъствал на благотворителния концерт в гр. Варна, на който не помни дали бил водещ или част от организацията, но и в двата случая бил зад кулисите на концерта. Именно там М. Б. изпяла песента „Даньова мама“, като на този концерт свидетелят лично от нея разбрал, че това ѝ било първото изпълнение, както и че тя е автор на песента – била създадена по действителен случай, пресъздаващ историята на една фамилия зад граница. Не оспорва че знае, че песента се изпълнява и от Б.Д., като е основна част от репертоара ѝ, като сочи, че на посочения концерт Д. поздравявала Б..

Твърди, че в периода 2008 г. – 2010 г. последната е ходила в офиса му с молба да регистрира песента като нейна авторска и да пишат писмо до Музикаутор или до инстанция, която може да докаже или регистрира песента като нейна авторска, защото нямало спор, че това е било така.

От своя страна в показанията си свидетеля Д. С. сочи, че е магистър по фолклористика и изпълнителен продуцент на народна музика в Българската национална телевизия /БНТ/, и в това му качество е продуцирал повечето от излъчвани концерти, документални филми по музикалните програми от близо 28 години. Твърди, че е снимал за БНТ песента „Даньовата мама“ в различни варианти, като първият е бил на Б.Д. в поредица „Гласове от безкрая“. Снимал е и М. Б. в поредицата „География на фолклора“. Позовавайки се на познанията си по фолклор заявява, че словесния текст и музикалната структура на „Даньовата мама“ я определят като народна песен. Тя се срещала в много варианти, характерни за колективното творчество, т.к. фолклорът е анонимно колективно творчество. Твърди, че песента има много версии, вкл. хорови, с аранжирани познати имена като К. К. и Н. К., както и поперверсия, вкл. я пеят много млади певци. Според този свидетел поради излъчването на песента по БНТ са правили запитвания относно авторството ѝ и никога при тях не е постъпвала информация, че песента е авторска на Б.. Когато записвал нейния аранжирмент изобщо не ставало дума и песента не е била представяна като нейна авторска. Твърди, че при излъчване на дадена песен по БНТ, задължително се прави отчет, който се подава към дружествата за колективни права, каквито са Музикаутор, Профон, като за Даньова мама е отбелязано – музика и текст народен.

Свидетелката Г. пък е заявила, че е от с. ***, област ***, а нейния брат – М. Ц. Е.,

завършил Института за културно-просветни кадри и работел като организатор на културните мероприятия, включително концерти. Твърди, че още докато бил студент, брат й се връщал в селото и издирвал народни песни, като много научавал от една възрастна баба на име М. Ч.. Твърди още, че именно от нея брат й научил и песента „Калъова мама“ и той я пеел на диалекта на нейното село. Сега тази песен била известна като „Данъова мама“, но при изпълнението й се пропускал един от куплетите, който нейния брат пеел – никой друг не го знаел този куплет. Твърди и че нейния брат е изпълнявал посочената песен още в периода 1975 г. - 1976 г. на концерти, още докато бил студент. Същият се познавал с М. Б. и други изпълнители на народна песен от Варненския край – С. К., Д. С., с които ходели на заедно на концерти и именно на тези концерти М. Е. пеел песента „Калъова мама“. По това време отношенията между него и Б. били добри, но се влошили, след като Е. чул Б. да пее песента. Тогава той й се обадил по телефона и при разговора я нарекъл „крадлива сврако“, „не стига, че си откраднала песента, дори даже не си я и запомнила“. Според Г. нейният брат бил фин, чувствителен и интелигентен човек и да нарича някого така не било типично за него. В последствие в разговор с нея обяснил, че няма против песента да се пее, тъй като това е народна песен, но се почувствал засегнат, защото Б. откраднала песента, като даже не я запомнила цялата като текст. Категорична е, че използваните в песента думи „кандисах, мама, сандисах“ са на диалекта от нейното село и е от Разградския край. Според нея мелодията на двете песни – „Калъова мама“ и „Данъова мама“ е еднаква, а текста се различавал малко – липсвал вторият куплет, който гласял „Баща ви мене заръча, заръча мама поръча, здрави момчета да отгледам, по бащин път да не тръгват, на занаят да се научат, семейства да си направят, дечица да си народят и къщи да си построят“. В песента се разказвало за това, че майката я боли, че бащата се занимавал с партизанлък и казва какво е поръчал бащата – децата да си станат нормални хора, да си направят семейства, като те поемат по пътя и не я слушат.

Твърди, че не е чувала песента в изпълнение на Б., а само на Б.Д..

При констатираното противоречие между показанията на двете групи свидетели – съответно К. и И., от една страна и С. и Г. от друга, решаващият въззивен състав приема, че същите следва да се кредитират дотолкова, доколкото се подкрепят и от анализа на останалите приобщени по делото доказателства.

Преценени в тази светлина показанията на С. и Г. съответстват в по-голяма степен на установеното от писмените доказателства досежно релевантия за предмета на спора факт относно авторството на песента „Данъова мама“. От друга страна дори показанията на първата група свидетели да се кредитират, то следва да се посочи, че анализът им по никакъв начин не установява факта на авторството на М. Б. по отношение на песента „Данъова мама“.

Това е така, защото нито един от свидетелите не твърди, че лично е присъствал при процеса на създаване на песента от Б., нито твърди, че лично е възприел първото й представяне пред публика изобщо с отразяването на факта, че е нейна авторска, като самият И. сочи, че за авторството знае от самата Б..

От друга страна въпреки твърденията му, че тя е искала да удостовери авторството си и законово, доказателства за предприети приживе от нейна страна конкретни действия в тази насока не се ангажират, а както вече се акцентира – при първия от паспортите на звукозапис със сигнатурен № 21/18231, с регистрация на 01.06.1994 г. в БНР, в който е отразено, че тя е изпълнител на песента е отразено още, че композитор е Д. Р.. Следователно и при записването на посочената песен Б. не е заявила своето авторство пред БНР.

Горният факт, преценен във връзка с анализа на всички останали приобщени по делото писмени и гласни доказателства, според този състав на САС, не могат да обосноват извод за авторство в лицето на наследодателката на въззивниците.

Заклучението на изслушаната от първоинстанционния съд съдебно-техническа не опровергава този извод, доколкото същото касае установяване съдържанието на видео и аудио записи /от телевизионни предавания/, имащи съответно словесно и видео съдържание.

Установяване съществуването и съдържанието на тези записи обаче, само по себе си не установява релеванти за предмета на производството факти, доколкото съдържащите се в тях словесни изявления на отделни лице не представляват като доказателствено средство

нито обяснения на страна, нито свидетелски показания. Събирането и приобщаването на обяснения на страна или свидетелски показания като доказателствени средства в гражданския процес е допустимо единствено по предвидените от същия ред /чл.175 – чл.177 ГПК и чл.163 – чл.173 ГПК/, каквото установяване на словесното съдържание на звуков файл, достъпен в интернет пространството, вкл. чрез съдебно-техническа експертиза, не е.

В този смисъл и въззивната инстанция приема, че изслушаната експертиза може да бъде съобразена единствено като установяваща факта на наличието на такива файлове, респ. – на тяхното съдържание, но достоверността на съдържащата се в тях информация подлежи на самостоятелно доказване в хода на процеса.

Изводът за недоказване на главния факт по делото относно авторството на процесната песен в лицето на М. Б. не може да се обори и от приобщените пред настоящата инстанция писмени доказателства, доколкото декларацията, изходяща от въззивницата Ж. представлява частен свидетелстващ документ, който удостоверява изгоден за издателя му факт, а разменената електронна кореспонденция между нея и трети за спора лица също не установява релевантни за предмета на спора факти.

Възприетото от фактическа страна предпоставя извод за допустимост на предявените иски, предвид безсъмнената установеност на наличието в лицето на ищите-въззивници на активна процесуална легитимация за воденето им, по арг. от чл.32 ЗАПС, с оглед качеството им на наследници на лицето – М. Ж. /М. Б./, за което се твърди, че е автор на процесната песен „Даньова мама“.

Според решаващия въззивен състав установените факти обаче предпоставят правилност на крайния извод на първоинстанционния съд за неоснователност на предявените иски, като поради пълното му споделяне, респ. – споделянето и на изложените в негова подкрепа мотиви от страна на СГС, препраща към тях по реда на чл.272 ГПК.

Във връзка с оплакванията във въззивната жалба, излага и следното:

Специалният материален закон, уреждащ обществените отношения свързани със създаването и разпространението на произведенията на литературата, изкуството и науката – ЗАПСП по императивен начин в чл.5 дефинира като автор на такова произведение физическото лице, в резултат на чиято творческа дейност е създадено произведение.

В този смисъл и за успешното провеждане на иска по чл.95, ал.1 ЗАПСП на първо ищецът /респ. – неговите наследници/, следва да установи при условието на пълно и главно доказване факта, че именно той е автор на съответното произведение – в случая на изкуството – песента „Даньова мама“.

Ищите-въззивници обаче не провели такова доказване в хода на производството и пред двете съдебни инстанции, пред които не се ангажираха каквито и да е убедителни преки и косвени доказателства, които еднозначно и безпротиворечиво да обосноват извод за авторство в лицето на М. Б. на песента „Даньова мама“.

Напротив – според въззивната инстанция анализът на приобщените доказателства сочи, че посочената песен има характера на фолклорна творба по смисъла на чл.4, т.3 от ЗАПСП, т.к. музиката и текста ѝ се отличават с типичните за фолклорното творчество вариантност на текста и музикалната структура на песента, даващи основание да се интерпретират по различен начин от много изпълнители, без който ѝ да е от тях да претендира за авторство, била изпълнявана от много други изпълнители на фолклорна /и не само/ музика, всеки от който е придавал различно звучене на песента, вкл. е била изпълнявана и при вариантност на текста ѝ.

В този смисъл и въззивната инстанция приема, че процесната народна песен не може да бъде обект на авторско право, подлежащо на закрила по реда на ЗАПСП.

Аргументи в подкрепа на този извод могат да се почерпят както от гласните доказателства, приобщени по делото, чрез показанията на свидетелите С. и Г., така и от писмените доказателства – разменената кореспонденция с Музикаутор, Съюза на композиторите в България и БНР. Последните категорично установяват, че процесната песен е позната сред почитателите и разпространителите на фолклорна музика отпреди изпълняването ѝ за първи път от М. Б. /свидетелката Г./, като е била изпълнявана и от други

певци, вкл. в типичната за фолклора многовариантност на текста и музиката, каквито са налице и към настоящия момент, без което и да е лице да претендира за авторство. Вън от посоченото наследодателката на въззивниците освен че не е била член на Съюза на българските композитори, приживе не е предприемала и каквито и да е фактически или правни действия по признаване и регистриране по установения ред на нейно авторско право върху песента „Даньова мама“, независимо че е участвала лично в записи на радио и телевизионни предавания. В тях Б. е представяла песента само като изпълнител, без да претендира за авторство /обсъдената кореспонденция с БНР и показанията на свидетеля С./.

В тази връзка и следва да се подчертае, че по делото не се установи да е налице и законоустановеното предположение за авторство от нейна страна, по смисъла на чл.6 ЗАПСП, доколкото в нито един звуков или аудио запис с участието на самата Б., нейното име не е посочено като автор на песента.

Изложеното предпоставя извод за неоснователност на предявените в условието на обективно кумулативно съединяване искове по чл. 95 ЗАПСП, чл. 95б, ал. 1, т. 2 ЗАПСП и чл. 95б, ал. 1, т. 6 ЗАПСП, поради което и първоинстанционното решение следва да се потвърди изцяло.

Съобразно изхода от спора и по правилото на чл.78, ал.3 ГПК в тежест на въззивниците следва да се поставят сторените от въззиваемата страна по делото разноски в размер на 2 000 лв. за адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител, съобразно представения списък по чл.80 ГПК и доказателствата към същия за извършването /заплащането/ им.

Заявеното възражение за прекомерност на посоченото възнаграждение се явява неоснователно, с оглед действителната фактическа и правно сложност на спора – производството се развива по предявени при условието на кумулативно съединяване на общо четири иска, два от които с материален интерес и два неоченьяеми.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, търговско отделение, пети състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260086/02.02.2022 г., постановено по т.д.№ 948/2020 г. по описа на Софийски градски съд, ТО.

ОСЪЖДА З. И. Ж. – ЕГН ***** от гр.*** и Р. А. А. – ЕГН ***** от гр.*** да заплатят на Б. И. К. – Д. – ЕГН ***** сумата от 2 000 /две хиляди/ лева разноски по делото пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБългария, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____